

Arrest

nr. 140 813 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 6 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 6.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2013, haar betekend op 16.01.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ONDERGESCHIKT MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING IUO. ART. 74/11 § 1 VREEMDELINGENWET

1.

De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoekster een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

(...)

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (/ OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185)

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod met maximumduur van 3 jaar opgelegd, zonder dat het opleggen van deze maximumduur het voorwerp uitmaakt van enige motivering.

Het inreisverbod bevat enkel een verwijzing naar het kwetsige art. 74/11 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, evenwel enkel een MAXIMUMTERMIJN van 3 jaar bepaalt (zodat de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen), zodat de loutere verwijzing op zich geen afdoende motivering vormt voor het opleggen van het maximale inreisverbod van 3 jaar.

Het loutere gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt wel het opleggen van het inreisverbod, doch geenszins het bepalen van de maximumduur van het inreisverbod.

Waar de duur van het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van enige motivering, ligt een schending van de formele motiveringsverplichting voor.

2.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat terzake de termijn van het inreisverbod, dient deze minstens als gebrekkig worden beschouwd, aangezien deze geenszins het opleggen van de maximumduur verantwoordt.

Terzake kan worden verwezen naar de inhoud van het arrest RvV 144 111/II (zie stuk 3), en naar het op de webstek van de Raad gepubliceerde arrest, met verwijzing naar jurisprudentie van de Raad van State (nr. 119 120 dd. 19.02.14):

"Anders dan verweerder in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Verweerder stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid. Waar verweerder betoogt dat hij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan hij niet worden gevolgd. De stelling dat verweerder een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien hem geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing. Deze motivering kan per analogiam, zij het ondergeschikt, worden toegepast op de motivering van het inreisverbod dat aan verzoekster werd betekend. (...)"

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij gekozen heeft voor het opleggen van de maximale termijn van drie jaar. Er wordt immers in de beslissing het volgende gesteld: *"de termijn van het inreisverbod (is) 3 jaar omdat: (...) Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten"*. Ook het opleggen van het inreisverbod op zich wordt formeel gemotiveerd, met name door de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en een feitelijke uiteenzetting aangaande het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen geschonden zou zijn.

2.4. In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet tezamen met de materiële motiveringsplicht. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de concrete motivering van de bestreden beslissing aangaande de duur van het inreisverbod niet bekritiseert, maar zich beperkt tot de loutere stelling dat de motivering gebrekkig is, gezien deze het opleggen van de maximumduur geenszins verantwoordt. De Raad benadrukt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij toont met haar algemene verwijzing naar een arrest van de Raad niet aan dat de verwijzing naar het feit dat, na het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2013, nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten, kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Waar verzoekende partij aanvoert dat er geen onderzoek is naar haar specifieke omstandigheden, dient erop te worden gewezen dat er wordt verwezen naar het feit dat zij nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten ondanks het haar afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij bekritiseert dit motief niet. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zich daarin een nota bevindt waarbij volgende elementen werden nagegaan:

- Hoger belang van het kind: Betrokkene heeft geen kinderen in België.
- Gezins- en familieleven: betrokkene toont niet aan familie te hebben in België (ook toont hij niet aan sociale banden hier te hebben)
- Gezondheidstoestand: Betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag 9bis, er werd wel reeds een aanvraag 9ter gedaan en deze werd negatief behandeld. Sindsdien geen aangehaalde medische elementen in het dossier.

Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod dat haar werd opgelegd geen rekening heeft gehouden met de

specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier en derhalve de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft miskend. Verweerder heeft namelijk duidelijk gesteld dat wordt geopteerd voor een inreisverbod dat drie jaar geldt omdat verzoekende partij nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend geen initiatieven nam om vrijwillig het Belgisch grondgebied te verlaten. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermog rekening te houden met het feit dat het niet uitvoeren van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een in het verleden overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, *manu militari* uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken. Gelet op de zich in het administratief dossier bevindende nota tezamen met voorgaande vaststelling blijkt dan ook niet dat verweerder aan de specifieke situatie van verzoekende partij, in de mate dat deze relevant was, voorbijging.

Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting geenszins aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5. De verzoekende partijen maken de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER